

SARMAŞIK

M. Baki Demirtaş

Afrika'ya gitmekte olan Sarmaşık isimli dev yük gemisinin sahibi armatör, gemi limana girdiğinde iflasını açıklar. Gemiye yakıt sağlayan yakıtçı da mahkeme kararıyla gemiye haciz koydurduğu için, liman otoritesi uluslararası kanuna göre gemiyi direkt demirleme alanına gönderir. Bu ise geminin borcu ödenene kadar, belki aylarca, demirli kalması demektir. Liman otoritesi, geminin denize elverişliliğini kaybetmemesi için 6 kişi dışında (makine ve mutfaktan birer kişi, bir zabıt, iki usta gemici, bir gemici) tüm mürettebatın gemiyi terk etmesine izin verir. Film, işte bu altı kişinin yaklaşık iki ay boyunca, denizdeki bir yük gemisinde rehin kalmalarını ve bunun üzerlerindeki etkisini anlatır. Denizde, aylarca karaya hiç ayak basmadan, tükenen su ve gıdanın yanı sıra tükenen sabırların da yarattığı korku, delilik ve şiddetin bir sarmaşık gibi mürettebatı ve gemiyi sarmasını konu alır.

Sarmaşık, yönetmen **Tolga Karaçelik**'in baştaki bir ithaf yazısıyla açılır: “*Beni çıkardıkları tüm seferler adına S.T. Coleridge, Herman Melville, Joseph Conrad’a ithafen.*” der. Elbette bu üç yazarın seçimi rastlantı değildir; zira her üçü de, **S. T. Coleridge** *İhtiyar Denizci*, **Herman Melville** *Moby Dick*, **Joseph Conrad** da *Ölüm Seferi*'yle başta deniz olmak üzere, doğa karşısında çaresiz kalan insanın korku ve kahramanlık arasında gidip gelen öyküsünü anlatan eserler yazmışlardır. Yönetmen **Tolga Karaçelik** de bu eserlerin ruhundan esinlenerek **Sarmaşık**'ın senaryosunu oluşturmuş ve doğanın, denizin insan üzerindeki etkilerini yansıtmıştır beyazperdeye. Üstelik üç bölüme ayırdığı filmde, her bölüm geçişinde **Coleridge**'in *İhtiyar Denizci* eserinden alınmış ve bölümün ruhunu yansıtan bir pasaj olması da aynı paralelliği gösterir bize. Filmin üç bölüme ayrılmış olması da belki üç yazara karşılık gelmekte ve her yazar için bir bölüm ayrılmaktadır. Aslında sadece üç yazarın adı bile, insanın, özellikle doğa kaynaklı (deniz) bir dış etkiyle gittikçe artan kendi iç çekişmelerinin dışa yansımalarını anlatan bir dram seyredeceğimizi göstermektedir.

Hemen ardından, armatörün iflasından sonra gemide kalacak olan altı kişinin birer prologunu sunarak devam eder yönetmen. Bu prologda adamların gemiye gelmeden önce yaptıkları son edimleri görürüz. Bu sahnelerin ortak özelliği bize, daha sonra çok yakından tanıyacağımız gemicileri tanıtmalarının yanı sıra kameranın kendilerine odaklandığı birkaç saniyenin sonunda birden bakışlarını kameraya çevirerek seyirciye doğru bakmalarıdır. Normalde filmin kendi gerçekliğini zedeleyici bir unsur olan “kameraya bakma” eylemi, burada tam tersi bir şekilde bizi ürkütme derecesinde rahatsız ederek “rahatsız edici” bir filmle karşı karşıya olduğumuzu daha başında gösterir. Bu anlık bakış atmalar, karakterlerin aslında “sizin beni seyrettiğiniz kadar ben de sizin varlığınızdaki haberdarım ve sizden biriyim” deme şeklindedir ve sahnelerde içinde buldukları durumlar da kendi tercihimizle veya zoraki olarak herhangi birimizin de rahatlıkla içinde bulunabileceği durumlardır. Ancak bu prologun sonunda yedinci olarak bir de Osmanlı dönemi mezarlığı gösterilir. Daha sonra gemide baş başa kalacak olan altı kişiye veya bütün gemi mürettebatına bakıldığında fiziksel olarak bu Osmanlı mezarlığının bir karşılığı yoktur. Çünkü mezarlık ölümü simgelemekle birlikte, gemide kalması için seçilen altı kişi arasında baş gösterecek olan korku, endişe, hapsolmuşlük ve iktidar hırsı gibi duyguların onları götüreceği tek nokta vardır: Ölüm. Bu açıdan bakıldığında prologda gösterilen mezarlık, aslında filmin başından itibaren gemide kol gezen metafizik bir unsur olan ölümü simgeler. O da altı kişiyle birlikte bu yolculuktaki baş rolü paylaşmaktadır.

Filmin, başta ithaf yapılan üç yazara istinaden üç bölüme ayrıldığını ve her bölüm geçişinde bu yazarlardan biri olan **Coleridge**'in *İhtiyar Denizci* şiirinden bir alıntı yapıldığını belirtmiştik. Bu alıntılar da her bölümdeki insanlık durumlarına gönderme yapmaktadır. Birinci bölümde “*Direkler eğik, burnumuz batmış suya;/ İnsan düşmanın sillesinden kaçır ya/ Soluğunu ensesinde duya duya/ Ve koşar başını hiç kaldırmadan,/ Gemi öyle koştu, rüzgar öyle coştı;/ Kaçtık güneye hiç durmadan.*” dizeleri karşılar bizi. Bu, filmdeki yolculuğun başlangıcıdır. Kapısında badıgardlık yaptığı pavyondan kovulan Kürt, dolandırdığı mahalleli tarafından tekme-tokat acımasızca dövülen Cenk ve “karışık işlerden” kaçan Alper bu aşamada dahil olurlar gemi mürettebatına. Daha sonra gemide kalacak olan altı kişiden üçünü oluşturan bu grup, biraz da içinde buldukları sosyal yaşamdan, şartlardan kaçmaktadırlar. Diğer taraftan, mutfakçı Nadir ve “dinci” (filmde özellikle bu tabir kullanılır) İsmail ile diğer mürettebat geçim derdinde ve meslek sahibi karakterler olarak gemide yer alırlar. Kaptan Beybaba ise gemideki iktidarın sahibidir, tıpkı içinde yaşadığımız toplum gibi sınıfsal bir sistemin hakim olduğu mürettebatı ast-üst ilişkisi içinde idare eder ve kendi fildişi kamarasında, mürettebattan izole bir şekilde her gece rakı içerek zaman geçirir. Filmin proloğundaki o kısa anda bile Beybaba bir meyhanede tek başına kafa çekerken görülür ve bu da onun yalnızlığına, iç sıkıntısına dikkatimizi çeker. Kürt, Cenk, Alper, Nadir, İsmail ve Beybaba bu şekilde bir araya gelirler; yolculukları, kaçışları ve savaşları bu şekilde başlar. Her biri kendi payına düşeni yaşar.

İkinci bölüm **Coleridge**'in “*Birden rüzgar dindi, tüm yelkenler indi/ Yoğun bir hüznün çöktü her şeye,/ Ağırlığı hissettik, rastgele sözler ettik/ Sırf denizin sessizliği bozulsun diye.*” dizeleriyle başlar. “Fırtınadan önceki sessizliği” çağrıştırır bu sözler bize. Mısır yakınlarında Sarmaşık'ın sahibi armatör iflasını açıklar ve liman

otoritesi de yakıtının gemiye koyduğu haciz kalkana kadar gemiyi demirleme alanına yönlendirir. Geminin denize elverişliliğini sağlayacak altı kişi dışında bütün mürettebatı da tahliye eder. Bu altı kişi gemideki haciz kalkana kadar, belirsiz bir süre için denizin ortasında demirlemiş gemide kalacaklardır ve herhangi bir sebeple de gemiyi terk etmeleri yasaktır. İşte bu nokta tam olarak fırtınadan önceki sessizliktir. Zaten çoğu kaçacak bir şeyleri olduğu için gemiye binen adamlar için başta bu esaret eğlenceli gibidir. Özellikle serseri ruhlu Cenk ve Alper olaya bir tatil edasıyla yaklaşırlar. Ancak denizin ortasındaki gemide günler, haftalar, aylar geçmeye başladıkça ve erzak azaldıkça tek mekanda sıkışıp kalmış olmanın psikolojik etkileri de görülmeye başlar. İnsanların bilinçaltlarına gömdükleri kişilikleri ve korkuları su yüzüne çıkar, en ufak kıvılcımda birbirilerine karşı tahammülsüz bir şiddet uygulamaya başlarlar, ast-üst ilişkisi kalmaz. Beybaba tamamen mürettebatla ilişkisini keser ama her şey yolundaymış gibi davranıp görmezden gelir gemide olanları. Kürt ortadan kaybolur!

Yine **Coleridge**'in *“Nasıl ıssız bir yolda yürürken birisi/ Adımlarını korku ve dehşetle atar/ Ve dönüp ardına baktıktan sonra/ Çevirip de başını bakmazsa tekrar/ Çünkü bilirse bir adım gerisinde/ Kendisini izleyen bir şeytan var.”* dizeleriyle başlayan üçüncü bölümde, Sarmaşık artık fırtınalı bir havada palamarından kurtulmuş gemi gibi içindeki mürettebatın ruhlarını oradan oraya savurmaya başlar. Cenk, dinci İsmail, Nadir ve Beybaba'yla ipleri tamamen koparmış ve gemide tek kişilik bir isyan çıkartmıştır. Onun satyres ruhu ve kontrolsüz davranışları gemideki gerginliği daha da arttırarak altı kişinin birbirinden korkar hale gelmesine sebep olur. Bu sırada başından yaralanan ve öldü sandığımız İsmail'in kafasındaki yaradan çıkan bir sarmaşık tüm gemiyi kaplamaya başlar.

Gemiyi kaplayan sadece sarmaşık da değildir, milyonlarca salyangoz da güvertede deliliğin sınırlarında dolaşan Cenk'in etrafını sarar. Son bölüm, gemide rehin kalan altı kişinin "kendisini izleyen şeytan"ıyla yüzleşmesidir aslında. Sabahın ilk ışıklarıyla aydınlanan gemide, her şey normale döner birden. Öldüğünü sandığımız İsmail başı sarılı olarak yatağında yatar, ayakucunda bileklerini kesen Nadir vardır. Kayıp olan Kürt güvertedeki bir babanın üzerinde oturmaktadır. Beybaba telefonda armatöre yardım etmesi için yalvarmaktadır. Alper yatağında yatarken, Cenk de güvertede rahatsız edici bir sakinlikle oturmakta ve elindeki demir parçasını güvertenin demirine vurmaktadır. Sarmaşık hala oradadır; geminin her yerinde. Film bu şekilde kapanır.

Sarmaşık, film olarak neredeyse referans aldığı yazarların eserlerinin derinliğine sahip bir yapıdadır. Sadece sinemanın değil, edebiyatın da çeşitli türlerini bünyesinde barındırır. Özellikle finaldeki sarmaşığın gemiyi sarması, milyonlarca salyangozun gemiyi istila etmesi, kafası yarılan ve bileklerini kesen adamların hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmeleri ya da kayıp olan adamın ortaya çıkması gibi, o uzun delilik gecesinin sabahında her şeyin normale dönmesi Latin Amerika edebiyatında ortaya çıkan büyümlü gerçekçilik (en basit tabirle gerçeküstü olayların gerçek gibi muamele görmesi) akımının etkileridir.

Yönetmenin insan ruhunun çözümlemesini yaptığı filmde mekan olarak bir gemiyi tercih etmesi, denizin insan ruhunun hislerine karşılık gelen halleri olmasındandır. Deniz de havanın durumuna göre bir insan gibi öfkeli, kızgın, sakin, neşeli olabilmekte ve onun bu durumu, üzerindeki insana da yansımaktadır. Ayrıca insana sonsuzluk hissini yaşatmasıyla, onun doğa karşısındaki küçüklüğünü ve çaresizliğini hissetmesini de sağlar. Nitekim "gemi" filmde tam da insan ruhunu temsil eder. Finalde gemiyi kaplayan sarmaşık da gemide sıkışıp kalan mürettebatın yavaş yavaş ruhunu ele geçiren korku, endişe, delilik ve şiddetin dışı vurumudur. Bir şiddet eylemi sonucu İsmail'in kafasından çıkmaya başlayan sarmaşık bütün gemiyi sarar. İsmail'in kafasından kök salması ise, gemideki klostrofobi, sıkışıp kalmışlık ve çaresizliğin sonucu ortaya çıkan korku ve endişelerin kaynağının da aslında mürettebatın zihinleri olmasından dolayıdır. Sonuçta zihinlerinin yarattığı korku bir sarmaşık gibi ruhlarını sarar. Diğer taraftan yaşadığı korku ve deliliğe dayanamayan Nadir de usturayla bileklerini keser, ama kan yerine yine sarmaşık fişkirir bileklerinden. Çünkü zihninin ürettiği korku, endişe ve delilik damarlarından ilerleyerek tüm bedenini kaplamıştır. Bu noktada

finalde gemiyi kaplayan milyonlarca salyangoz da manidardır. Aslında salyangozlar filmin daha epiloğundan itibaren Cenk'in içinde yer aldığı her sahnede karşımıza çıkarlar. Epilogda, dayak yedikten sonra Cenk yerde yatarken gözleri önünden bir salyangoz geçer. Daha sonra geminin salonunda otururken bu sefer birkaç tane salyangoz duvarda görülür ve her seferinde salyangozların sayısı artarak finale kadar devam eder. Cenk'le birlikte görüldükleri her sahnede salyangozların sayısının artması biraz da Cenk'in her seferinde deliliğinin, öfkesinin artmasıyla ilgilidir. Zira finalde deliliği ve öfkesi tavan yapan Cenk'in etrafı milyonlarca salyangozla çevrilidir. Buradan da salyangozların Cenk'in iç dünyasını yansıttığını; onun kalabalık içindeki yalnızlığını/ tek başlılığını, içindeki binlerce farklı duygu ve kişiliği aynı anda yaşadığını ve bunlarla adı gibi "savaş" içerisinde olduğunu anlıyoruz. Diğer taraftan gemideki kolektif bir sanrı olarak karşımıza çıkan sarmaşık herkes tarafından görülebilirken salyangozlar bireysel bir sanrı olarak sadece Cenk tarafından görülürler. Bireysel bir sanrı olmalarına karşın güvertedeki milyonlarca salyangozun çokluklarına rağmen birbirleriyle hiçbir iletişimsel bağlantılarının olmaması, çaresizce ve sonsuz bir yavaşlıkla hareket etmeleri yine de gemi mürettebatını hatırlatmaktadır bize. Özellikle finalde artık birbirleriyle iletişimlerini tamamen koparmış, çaresizce oradan oraya koşturdukları düşünüldüğünde.

Diğer taraftan bir şiddet eylemi sonucu İsmail'in yarılan kafasından fişkıran sarmaşık ve bununla paralel olarak mürettebatın zihinlerindeki bütün korku ve endişelerin serbest kalması, **Darren Aronofsky**'nin *Pi* filminin sonundaki alegorik anlatımı hatırlatır bize. *Pi*'nin kahramanı Maximillian Cohen film boyunca yaşadığı gerilimi ve deliliğini, finalde kafasına dayadığı bir matkapla çözer. Delinen

kafatasından kanlar fışkırır. Sonraki sahnede sapsağlam karşımıza çıkan Maximilian, bütün gerilimini atmış ve deliliğinden kurtulmuştur. Çünkü deliliğinin kaynağı olan zihnini boşaltmıştır. Aynı durum, Sarmaşık'ın mürettebatı için de geçerlidir. İsmail'in kafasından ve Nadir'in bileklerinden fışkıran sarmaşık, hepsinin korkularının, aşırı duygularının boşalmasıdır aslında. Sarmaşık gemiyi kapladıkça onların aşırılıkları azalır. Nitekim o gecenin sabahında her şey normale döner. Hepsi sakinleşmiş ve öldü sanılan İsmail kafası sarılı yatağında uzanmaktayken, Nadir de sapsağlam bir vaziyette ayakucunda oturmaktadır.

Aslında filmde olan biteni ya da mürettebatın nasıl ve neden bu hale geldiğini daha kolay anlamamızı sağlayacak çok önemli bir nokta yer alır. Geminin yemek salonunda bulunan ve filmde birkaç defa kadraja giren beyaz tahtaya birisi tarafından İngilizce “*God is God / Tanrı tanrıdır*” yazılmıştır. Bu söz veya alıntı, bir kez daha bize yönetmenin sahip olduğu edebi derinliği filmine yansıttığını göstermektedir. ‘*God is God*’, Slovenyalı ünlü rock grubu **Laibach**'ın ***Jesus Christ Super Stars*** isimli albümünde yer alan bir parçanın adıdır. Parçanın sözlerine bakıldığında ise neredeyse filmin senaryosunun şiirsel hali olduğu görülmekle birlikte filmdeki gemide yaşanan ruhsal durumları yansıtır: “*Tanrı Tanrıdır/ Gökyüzünde cehennemi açıkça göreceksin/ Karanlığı göreceksin/ İyiliği ve şeytanlığı göreceksin/ Şehir duvarlarının parçalanmasını ve gökdelenlerin yıkılışını göreceksin/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı/ Yaşamın ve ölümün efendisini göreceksin/ Cehennemdeki cenneti göreceksin/ Işıktan gözlerin kör olacak/ Karanlığı göreceksin/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı/ Duvarların parçalanışını göreceksin/ Duvarlar acılardan meydana geldi/ Ve üzerinde insanlığın haykırıları vardı/ Bir ses duyuyorum diyor ki;/ Ben alfa ve omega'yım/ Başlangıç ve son'um/*

İlk'im ve sonuncu'suyum/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı tanrıdır/ Tanrı/ Cehennemi göreceksin/ Şeytanı göreceksin/ Karanlığı göreceksin/ Acıyı göreceksin/ Ölümü göreceksin/ Tanrıyı göreceksin"¹ şeklindeki sözleriyle İncil'in Esinleme (*Revelation*) bölümüne gönderme yapan parça, aslında kıyameti / *Armageddon*'u tanımlamaktadır. Filmdeki gemi de en nihayetinde mürettebat için bir *Armageddon*'a dönüşmüştür; içlerindeki iyilik ve kötülük, cennet ve cehennem karşı karşıya gelmiş ve bir 'cenk'e tutuşmuşlardır. Özellikle şarkının "*Cehennemi göreceksin, kötülüğü göreceksin, karanlığı göreceksin, acıyı göreceksin, ölümü göreceksin, tanrıyı göreceksin*" şeklindeki son sözleri neredeyse filmin üçüncü bölümündeki ruhsal ve fiziksel durumları tam olarak karşılamaktadır. Ruhları kararmış ve içlerine kötülük hakim olmuşken acı içinde bir çıkış yolu (ışık) aramaktadırlar. Kafası yarılan ve öldüğünü sandığımız dinci İsmail'in tanrıyı görüp görmediği ise meçhuldür.

Filmde finale kadar yoğun bir gerçekçilik hakimdir. Hatta eski bir denizci inancı olarak bilinen "gemide kadın olması uğursuzluk getirir" düşüncesi, filmde de kendisini gösterir ve filmde bir tek kadın oyuncu yer almadığı gibi kadın olarak da sadece TV'deki haber spikerini görürüz. Bu anda bile kadın, bir seks objesi olmaktan kurtulamaz. Ancak "Sarmaşık" dahil, kaptanların gemilerine veya teknelerine verdikleri isimler genelde kadın isimleridir veya dişil isimlerdir. Bu da denizdeyken denizcilerin geride bıraktıkları sevgililerine, eşlerine veya çocuklarına duydukları özlemin bir ifadesidir. Diğer taraftan filmde, bir yük gemisinde geçmesinden dolayı sadece erkeklerin yer alması, kullanılan dilin de erkeksi olmasına sebep olmuş ve bir noktadan sonra filme sadece küfürlü bir konuşma dili hakim olmuştur. Ancak bu kadar erkeğin denizde seyreden bir gemiye toplandığını ve giderek artan gerilimi de düşünürsek, başka bir konuşma şekli beklemek de gerçek dışı olacaktır.

Filmdeki karakterlerin oluşturulmasında da yine ülke gerçekleri etken olmuş gibidir. Özellikle gemide son kalan altı kişi Türkiye profilini yansıtmaktadır. Adı gibi dili de olmayan ama sadece etnik kökenini belirten lakabıyla tanıdığımız

---

¹ "You shall see hell clear in the sky / You shall see darkness / You shall see good and evil / You shall see city walls crumble and towers fall / God is god / God is god / God / You shall see the lord of life and death / You shall see heaven in hell / You shall be blinded by light / You shall see darkness/ God is god / God is god / God / You shall see the walls crumble / Walls built of pain / And above the cries of man / Hear one voice saying: / I am alfa and omega / The begining and the end/ I am the first and / I am the last / God is god / God is god / God / You shall see hell / You shall see evil / You shall see darkness / You shall see sorrow / You shall see death / You shall see god"

'Kürt'; beş vakit namazındaki 'dinci' İsmail; iktidarı işine geldiği gibi kullanan 'iktidar sahibi' Beybaba; devletin gecekondusunu yıktığı 'gariban', saygılı Nadir; eski taksici şimdinin kamarotu Alper ve ne iş olsa yapan Adana Demirspor'lu, keş, lümpen Cenk. Hepsini bir arada en çok geminin yemek salonunda görürüz, salonun duvarında birer **Atatürk** portresi ve Türk bayrağı asılıdır. Dolayısıyla içindeki karakterlerle Türkiye'nin ufak bir modeli gibidir. Yine halkı birbirine düşüren yanlış anlamalar, küfürleşmeler, kavgalar buradaki Türk bayrağının altında yaşanır. Kendisini halktan soyutlayan iktidar sahibi (Beybaba), kavgaları en yüksekteki mevkisinden seyreder; duruma göre şerbet verir, olmadı gemiyi kurtarmak için armatöre yalvarmakta bir sakınca görmez. Düşünüldüğünde, bir gemi uluslararası hukuka göre bandırasını taşıdığı ülkenin toprağı sayılmaktadır ve Sarmaşık bir gemi olmanın ötesinde aynı zamanda Türkiye'dir de.

Filmin en tartışmalı noktalarından bir tanesi finalidir. Gerçekliğin kırılıp büyüğü bir atmosfere açıldığı ve deliliğin, şiddetin, korkunun zirveye ulaştığı gecenin sabahında, her şey normale döndükten sonra karakterlerini güvertede bırakarak bitir film. Evet, biraz yarım kalmış, biraz tamamlanmamış ya da bitmemiş gibi. Ancak, anlatılan hikayeye baktığımızda günlük hayattan seçilmiş her denizcinin yaşaması olası olan bir durumdur ve yaşadıkları insanlık hali ise başka vesilelerle bizim de yaşayabileceğimiz, belki de yaşadığımız, ruhsal durumları ve içsel çatışmaları yansıtmaktadır. Dolayısıyla, insanın bu savaşımı (cenki) hiç bitmez; kendisiyle savaşır, sistemle savaşır, kendisine karşı olanlarla savaşır. Finalde her şey normale dönerken sarmaşığın gemideki varlığını devam ettirmesi de bunu destekler niteliktedir. İnsanlar doğar, yaşlanır, ölür, ama yaşadığımız hayat devam eder, bir sonu yoktur. Hayat için kıyamet yoktur, ama bireyler için kıyamet her an her şartta kopabilir. Bu yüzden hayatın ve insan ruhunun bir yansıması olan gemide geçen film de bitmez. Bizim görmediğimiz bir boyutta devam eder sanki.

Filmde ustaca kullanılan unsurlardan bir tanesi de müziktir. Özellikle Cenk ve Alper'in filmin başlarında geminin başaltındaki sohbetleri sırasında Cenk'in cep telefonundan çaldığı **Cem Karaca** parçası **Deniz Üstü Köpürür**'ün kullanımı filmin sinematografisiyle de birleşince ortaya video-klip tadında bir sahne çıkmıştır. Önce Cenk'in söylemesinin arkasından gelen parça, yavaş yavaş yükselerek sahnenin önüne geçer. Ardından müzik eşliğinde diğer sahneye geçilerek tek tek mürettebatın kamaraları önünden geçeriz. Böylece hepsinin kamarasını görürüz ki aslında her biri içinde kalan gemicinin iç dünyasını ve kişiliğini yansıtmaktadır. Ardından gemicilerin günlük rutinlerinin de kısa bir özetiyle parça sona erer. Bu sekans, filmde çıkarıldığında bile tek başına izlenebilecek bir yapıdadır.

Filmin oyunculuklarında ise özellikle **Nadir Sarıbacak** adeta devleşmektedir. Deliliğin sınırlarında dolaşan "Cenk" karakterini ustaca canlandıran oyuncunun, **Martin Scorsese**'nin **Taxi Driver**'ındaki (1976) Travis karakterinin ünlü "ayna karşısında rol kesme" sahnesini, belki de **Robert de Niro**'dan çok daha iyi şekilde ortaya koyar. Beybaba'da **Osman Alkaş**, İsmail'de **Kadir Çermik**, Alper'de **Özgür Emre Yıldırım** ve Nadir'de de **Hakan Karsak** canlandırdıkları karakterler itibariyle hem seyirciye hem de meraklısına oyunculuk dersi vermektedirler.

Tolga Karaçelik'in hem yazıp hem yönettiği **Sarmaşık**, Türk sinemasının edebi ve sinemasal derinliği aynı potada eritmeyi başarabilen, toplumsal ve kültürel göndermeleriyle de öne çıkan ender filmlerinden biri olarak karşımıza çıkmaktadır. Belki de sahip olduğu derinlikle, okyanusların en derin noktasıyla yarışabilecek olan **Sarmaşık**, Türk sinemasının en iyi örneklerinden bir tanesidir.